

ANUL 62

Seria II-a

Nr. 636

Miercuri

2 martie 1960

8 pagini — 15 bani

ALBINA

REVISTA SAPTAMINALA A AŞEZAMINTELOR CULTURALE

După o zi rodnică de muncă, colectiviştii din comuna Ştefan Vodă, regiunea Bucureşti, se întorc acasă cu camionul gospodăriei

A ZECEA RECOLTĂ

Colectiva din Ştefan Vodă a împlinit în acest sfârşit de februarie zece ani. Parcă a venit şi natura la praznic. Le-a mîngîiat toată ziua feţele colectiviştilor cu un vînticel cald, aducîndu-le dinspre cîmp izul de tîrîină umedă. L-au tras adînc în piept şi răscolit parcă de dorul pămîntului, ţinut în friu o iarnă, s-au dus acolo şi-au semănat orzul şi secara din cea de a 10-a recoltă.

N-au fost la început decît vreo 80 de familii cu 4 cai şi 6 boi. În anul următor erau 120, în al treilea 300, în al patrulea 400 şi tot aşa. Gospodăria a fost centrul de atracţie şi motorul prefacerilor celor mai rapide. Le întîlneşti la tot pasul. Aş începe, nu vă fie de mirare, cu felul în oare păşeşte colectivistul. Sigur de el şi mîndru. Intreaga înălţare îl trădează pe stăpîn. Avera lui se întinde pe 3000 hectare. Pămîntul acesta multe taine mai ascunde, dar el e martor mut. Nu tot aici şuierau bicele vîtafilor lui Monteoru? Nu tot pe aici se lătea umbra lui Buric, sînd ca o pacoste în spinarea oamenilor?

Cînd vii în Ştefan Vodă fiecare îi se socoteşte gazdă. Îţi vorbeşte într-una cu „noi” (chiar şi cînd e acasă la el) şi-n „noi” asta întrevezi elementul extraordinar care le-a schimbat viaţa: 866 de braţe — (tot satul) — şi voinţi unite. Sînt aceiaşi care au mers din tată-n fiu în urma plugului, cu ochii pironiţi în negura brazdeii, nevăzînd decît zvîrcolirile rîmelor lăiate. Acum poruncesc pămîntului, naturii şi calului putere. Nu-s cuvinte de praznic astea. I-am văzut în ziua asta cum se bat pe ziare. Cei mai bătrîni sau cei mai departe de sediu trimit cite o copilă: — „Du-te, fata tatii, vezi n-a venit abonamentul?”. Feliţa îl ia, se uită întii ea la poze şi apoi acasă cei bătrîni îl duc pe îndelte, rînd cu rînd.

Anul trecut gospodăria a împărţit membrilor săi 858 tone cereale şi 1.760.000 lei (adică cu 200 tone mai multe cereale şi cu peste un milion de lei mai mult decît în 1958). Asta,

cu toate că în 1959 a bîntuit seceta. Fiecare din cei de aici cit erau individuali, în faţa secetei, ridicau speriaţi din umeri: „N-a vrut cerul”. Au trecut zece ani şi aceiaşi îţi arată, ştiinţific, că gospodăria e un organism prea mare şi prea puternic ca să se resimtă aşa, cu una cu două, şi că dezvoltarea ei se desfăşoară negreşit după legile progresului. Şi dacă îndeobşte e greu să vorbeşti despre ce va fi peste un an, aici socoteala se face matematic, iar siguranţa oamenilor e molipsitoare. Au înfiinţat grădina de zarzavat, au desfiinţat cultura muştarului care „n-a mers”, au extins cultura cepei de sămînţă, că aduce bani buni, au mărit suprafaţa de porumb-siloz (de la 80 la 80 hectare), de porumb pentru boabe şi floarea-soarelui. Cel mai mare venit l-au obţinut anul trecut din cerealele vîndute statului (1.700.000 lei). Poţi să nu îi seama de asta? Intelepţi, anul acesta ei au majorat toate cantităţile contractate. Vor mai lua încă 800 de oi şi 70 de vaci. Au un nucleu pur, roşu de stepă, o frumuseţe, şi-un taur Decebal, animal splendid, dar cam nervos, pe care l-au primit pentru folosinţă pe cîţiva ani Selecţia animalelor s-a făcut cu mîgală şi multe strădăni. N-au avut nimic şi acum le zburdă în ţarcuri zeci de viţei cu botul umed şi blana de ciocolată. E multă asemănare în asta cu munca aurarilor care scot din piatra de minereu, informă şi mată, după zeci de operaţii, metalul scump şi lucitor.

Să le dăm la a 10-a aniversare, în rîndurile noastre, un loc de cinste veteranilor care au trecut primii pe noul fâgaş şi care au stat temelie cum stau pilonii de piatră pentru casă. Cei mai mulţi sînt comunişti. Cum au fost şi cum sînt azi? Cunoaşteţi-i pe rînd: Dima Dumitru avea 24 de ani, un singur hectar şi o singură odale în care trăiau şase. La 14 ani era slugă. Acum e secretar de partid în gospodărie, are bibliotecă proprie acasă, şi simte nevoia să citească zilnic. Matei Frusina, vădană sîracă cu doi copii, pînă a intrat în gospodărie nu ştia încotro s-o apuce. Acum e prea

şedinta comisiei de femei, şefă de echipă, iar ca membră în consiliul de conducere răspunde de brigada a II-a de cîmp. Şi-a întors casa după soare, (aici e un fel de a spune că şi-a făcut alta nouă), şi-a rostuit copiii şi zice c-a văzut fericirea cu ochii.

Neagu Dumitru, şef de echipă la crescătoria de porci, spune că dacă mai zăbovea şi nu intra în colectivă, cădea casa pe el. Aşa că prima grijă a fost să dărime cocioaba şi să-şi facă o casă nouă, cu patru odăi. În fiecare an contractează un porc cu statul. Şi fiind şi de meserie, îl îngraşă că ajunge şi la 220 kg. Şi-a făcut haine noi, manta şi şubă. Acum două duminici şi-a măritat fata cu Anghel al lui Plosca. Conducător de cai.

— Ce zestre i-ai dat, nene Neagule?
— Uite-te şi mata. Şi face braţele roată cuprinzînd toată gospodăria.
— Uite zestrea! Avea dreptate.

La Nicu Velicu, îngăduiţi să zăbovim mai mult. E printre fondatorii gospodăriei, comunist, om înţelept şi tenace. Ai impresia că nu-i greutate să-l doboare. I s-a dat în primire brigada cea mai dificilă, a doua. Erau în ea şi citeva familii de ţigani. Unii cam delăsători şi răi de gură. Omule înzestrat însă cu capacitatea de a izola răul şi a-l îndepărta. Unul din ei, Ion Zamfir, lăutar, lăsa citeodată treaba şi pleca cu vioara la nunţi. Altminteri era harnic. Ce-a făcut Velicu? L-a propus pentru o şcoală de agronomi. Şase luni a tot învăţat. S-a despuiat de multe din vechile deprinderi. De acolo l-au repartizat la S.M.T. L-a prins însă dorul de gospodărie şi a cerut să se întoarcă. A ajuns apoi brigadier. Acum e magazioner principal. Ține cheia şi lacata şi sub ele o avere de patru milioane. Nici un gram nu lipseşte. E el, diblaşul de altădată Ion Zamfir pe care comuniştii l-au ajutat să devină om spre folosul lui şi-al colectivităţii. E una din miile de întîmplări care fac istoria celor zece ani.

V. TOSŌ

Mi-a deschis partidul drum

Frunză verde de alun
Mi-a deschis partidul drum
Către viaţa-nseninată
De belşug indestulată
Şi mi-a dat puteri cu spor
Să-mi fac lanul roditor
Să crească spicul înalt
Cu rod trainic şi bogat.
Frunzuliţă bob maşcat
Partidul l-am ascultat
Şi-acum în gospodărie
Muncim toţi cu hărnicie
Şi ni-i munca cinste mare
Ce ne-aduce-n inimi soare.
Frunză verde, flori mărunte
De cînd e partidul-n frunte,
Ni-s ogoarele mănoase
Şi zilele luminoase
Şi cu braţele-nfrînte
Scoatem roadele sporite
De pe ţarina bogată
Muncind holda laolaltă.

Cules din comuna Leordeni
reg. Piteşti

Zile de aur

Eu n-am văzut vreodată aurul
Scinteiitoare-n zori de dimineaţă
Cum sînt acele harnice vilvori
Ce joacă furnaliştilor pe faţă!

Topind oţel pe largul lor platou
Lîngă cuptoarele de rodii coapte
Ei scot din flacări soarele cel nou
Al zilelor de aur fără noapte.

Să-i cînt şi eu, acestui timp măreţ
Li cer cerneala vie a aurului
Şi-i cer o pană soarelui drum
Că foc imi dau din inimi muncitorii!

ION POTOPIN

Cîntec mamei

Scumpă mamă, tu sîdeşti în noi
Omenia, dragostea cea mare —
Şi al cinstei luminos altoi
Cu poveri de muguri şi lăstare;

Glasul tău ne-a spus de-atîtea ori,
Ca în veacul păcii şi zidirii,
Să ferim de brumă şi ninsori,
Floarea libertăţii şi-nfrîrării.

Străjuieşte-n crîngul anilor,
Mamă, veghea ta neîntreptă,
Pentru prunci şi fericirea lor
Te avinţi cu patimă în luptă.

Noi, sub bolta mîndrului prezent,
Printre flori de vis şi cînt măiestre,
Ți-am durat un falnic monument
În grădina sufletelor noastre.

ION SOCOL

Cîntec de ogor

Ogorul l-am iubit de cînd mă ştiu
Şi brazdele-i pe talpă mi-au rămas;
De-aceea azi cu pana îl descriu
Şi visului pe holde-i fac popas.

Era pe-atuncea mic şi peticit
De vechile şi sterpele răzoare
Şi-acuma se întinde nesfîrşit
Pe marile tarlale roditoare.

Doar cu piciorul măsuram odată
Şi-i încarcam tot rodul în spinare,
Iar azi, belşugul muncii laolaltă
De-abia-l pot duce-acasă-n zece care;

GEORGE BREAZU
comuna Leordeni, regiunea Piteşti

Zboară vulturaş

Zboară, zboară, vulturaş
Şi pe zare să te laşi
Şi să spui, măi, vulturaş
Că ni-i satu' muguraş
Şi din slava zborului
Spune-i tu partidului
Că prin grija lui aleasă
Piine albă-avem pe masă;
Şi mai spune, vulturaş,
Că ni-i satu' muguraş
Şi prin braţe muncitoare
Azi e mugur, miine floare
Că muncim cu bucurie
La noi în gospodărie.

VASILE GEORGETA
coresp. voluntar, Piteşti

Zilele acestea s-a încheiat etapa în tercomunală a celui de al doilea Festival biennial de teatru „I. L. Caragiale”. Publicăm câteva imagini luate cu prilejul spectacolelor desfășurate în raionul Snagov.

1) Echipa căminului cultural din satul Brătulești a prezentat piesa „Cel din urmă”.

2) Țăranii muncitori din Tincăbești au venit la concurs cu piesa „Bucuroși de oaspeți”.

3) După spectacol, membrii echipelor de teatru au stat de vorbă cu juriul, care le-a făcut o serie de observații menite să ducă la îmbunătățirea activității teatrale și în special la o mai bună interpretare.

Întâi pe câțiva interpreți — învățătorul Ion Ancu, întovărășita Maria Cimpoieru și alții, — care după ce au jucat piesa „Îndoială”, stau acum de vorbă cu membrii juriului.

In aceste zile la CIOCIARLIA

De astă-dată, pe scenă nu a urcat, ca de obicei, inginerul Zoe Ciocșa, pentru a vorbi despre păstrarea și folosirea nutrețului însilozat, despre întreținerea culturilor sau despre vreo altă problemă. Sătenii s-au obișnuit să aștepte duminică de duminică vorbele pricepute ale tinerei inginer, vorbe din care ei trag prețioase învățăminte.

Dar de astă-dată pe scenă urcă un om vinjos, cu un spate lat, cu mâini puternice și cu o față care exprimă dârzenie și liniște, preocupări și dorința de a le împlini.

— Să stăm astăzi puțin de vorbă despre ridicarea productivității muncii și reducerea prețului de cost prin realizarea unor economii cât mai mari.

Așa a început conferința Stoica Baștirea, președintele gospodăriei colective din Ciocîrlia de Jos, regiunea Constanța. El a înălțat o punte peste începutul și finele acestui an, purtându-i pe ascultători pe acest drum și arătându-le ce va trebui să realizeze gospodăria: 2.800 tone porumb siloz, 1.700 litri lapte pe cap de vacă furajată, 2.300 kg porumb la hectar, ferma de vaci să ajungă la o sută de capete... Toate au fost spuse cu vorbă cumpănită, cu siguranța omului care știe că ele se vor îndeplini prin muncă și pricepere.

— Noi trebuie să muncim ca să ne sporim avutul, a continuat el, și în același timp să gospodărim cu grijă, fără risipă bunul nostru comun.

Indemnul președintelui își va găsi fără îndoială ecou în rîndul colectivizatorilor, dovedind astfel și eficacitatea conferinței.

★

Semnalul l-a dat brigada artistică de agitație condusă de entuziasta activistă culturală, învățătoarea Maria Godelici. În programul prezentat pe scena căminului cultural în noiembrie au fost criticați trei tineri colectivști: Vasile Comăniță, Ion Manea și Mamut Anis. Purtarea lor, indisciplinată, certurile îi împiedicau să muncească pe măsura capacității lor.

Căminul cultural a folosit și alte mijloace pentru îndreptarea acestor tineri. La câteva zile după programul brigăzii, la gazeta de stradă a apărut o caricatură în legătură cu aceeași problemă. Se vede treaba că celor trei tineri nu le-a prea convenit. După „dușul rece”, făcut de brigadă, intraseră în „gura satului”. Acum, oamenii se opreau în fața gazetei, rideau, comentau sau dădeau din cap. A doua zi dimineață, stupoare: caricatura dispăruse. Suiun Edoiet, secretarul de partid, un om domol, pe care oamenii îl apreciază pentru vorbele-i bine cumpănite, i-a chemat pe tineri la el în birou.

— Luați loc, i-a invitat el. Vasile, Ion și Anis s-au așezat tăcuți ținându-și privirile în poea.

— Știți pentru ce v-am chemat, continuă secretarul. Și le vorbi despre calitățile lor în primul rînd, despre posibilitățile pe care le au de a fi fruntași în muncă, stimați și prețuiți de toți satul. Ii făcu să simtă rușinea faptelor săvîrșite.

Băleții stăteau ca pe jărătic. Vasile Comăniță ducea din cînd în cînd mîna spre buzunarul de la piept. Acolo avea caricatura. Și îl frigea de parcă ar fi fost cărbuni aprinși, nu o foaie de hirtie.

Secretarul slătu cu ei de vorbă vreo două ore. Nu-i puse să-și ia angajamente, dar dori să le afle dorințele, aspirațiile. Află astfel că Manea ar dori să îngrijească de vite. I-a promis că va vorbi cu președintele. La plecare, tovarășul Suiun îi însoți pînă în curte. Ca din întâmplare se opri în fața gazetei și privind locul rămas gol după ruperea caricaturii, spuse numai alit: „Urît, foarte urît!”

În dimineața următoare, caricatura era la locul ei. După un timp Manea a fost mutat acolo unde ceruse și azi este printre fruntași ca și ceilalți doi tineri de altfel.

A. CROITORU

Ce să CITIM

G. E. Glezerman: „Cele două faze ale societății comuniste și legile transformării socialismului în comunism”. („Biblioteca populară de marxism-leninism”), Editura politică. 56 pag. — 0,85 lei.

V. I. Prokofiev: „Apariția religiei și a credinței în Dumnezeu”, Editura militară a M.F.A. 120 pag. — 1,70 lei.

Al. Vasilu: „Povești”—ediția a II-a, îngrijită și prefațată de I. D. Bălan („Miorița”), Editura tineretului. 336 pag. — 4,75 lei.

H. Barbusse: „Focul — jurnalul unei grupe de luptă” — în românește de Radu Popescu („Biblioteca pentru toți” — nr. 7), E.S.P.L.A. 382 pag. — 5 lei

Lucia Demetrius: „Vlăci și feciorii lui” — pleșă în 3 acte. E.S.P.L.A. 108 pag. — 2,50 lei.

Fen Iuan-ciun: „Scurtă istorie a literaturii clasice chineze”. În românește de Dan Grigorescu. E.S.P.L.A. 196 pag. — 4,20 lei.

Mihail Sadoveanu: „Dumbrava minunată” — ediția a IV-a. Ilustrații de Romi Noel. Ed. tineretului. 48 pag. — 4,50 lei.

Manifestări de masă la bibliotecă

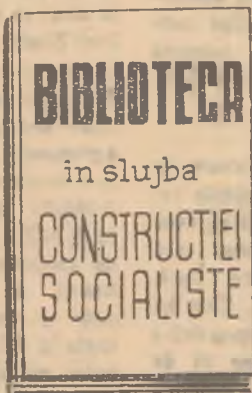
Instituirea concursului biennial „Biblioteca în slujba construcției socialiste” va determina fără îndoială începutul unei cotituri în munca de îndrumare și control a metodiștilor bibliotecii raionale din Birlad. Experiența din anii trecuți și prevederile regulamentului de concurs ne-au îndrumat convingerea că toată atenția noastră trebuie îndreptată spre ridicarea conținutului în munca cu cartea la sate.

În cursul anului 1959 bibliotecile noastre comunale și sătești au organizat manifestări de masă prin care au sprijinit problemele economice, specifice raionului, contribuind în același timp la popularizarea cărților social-politice, agrotehnice, beletristice și de știință popularizată. Nu ne putem însă mulțumi cu repetarea aceluiași forme de muncă. Avem posibilități să ne îmbogățim necontenit metodele.

S-a reușit ca fiecare din cele 15 bibliotecă comunale să organizeze sistematic informări politice temeinic pregătite și în prezent crește numărul participanților la aceste manifestări. Dar oare s-au întreprins cele mai potrivite acțiuni în vederea popularizării cărții social-politice? Fără îndoială că mai este încă mult de făcut. Față de nu-

mărul total de cărți citite în anul 1959, cartea social-politică n-a fost difuzată în măsura necesară. Aceasta a făcut să ne dăm seama că scurtele prezentări și expozițiile făcute cu cărți din această grupă, trebuie îmbinate cu acțiuni noi, interesante.

Astfel, la biblioteca din comuna Dragalina, unde este bibliotecară tovarășa Elena Petru, s-a organizat, cu sprijinul metodiștilor, o seară literară pe tema: „Viața și activitatea lui V. I. Lenin”. De data aceasta la realizarea acțiunii au colaborat și câțiva din cei mai buni cititori. Pentru întocmirea serii literare s-au folosit lucrări despre Lenin și poezii ale lui Maiakovski, închinare marelui geniu al omenirii. Participanții au ascultat cu interes expunerea făcută de bibliotecară și lecturile, iar în zilele care au urmat, cititorii au solicitat cărți ca: „Lenin în amintirea rudelor”, „6 ani cu Lenin” de S. K. Ghil, „Copilăria lui V. I. Lenin” de A. I. Ulianova, poezii despre Lenin etc.

Tot în comuna Dragalina, unde își desfășoară activitatea una din bibliotecile fruntașe ale raionului nostru, s-au inițiat o serie de acțiuni pe linia popularizării cărții agrotehnice. În cursul lunii ianuarie s-a organizat aici o consfătuire cu cititorii pe marginea broșurii „Îngrijimintele naturale”. Țăranii au participat cu mult interes la discuții și au hotărât să treacă imediat la fapte. În zilele următoare colectivității care au fost la consfătuire, au împrăștiat gunoi de grajd pe o suprafață de 5 hectare.

Metodiștii bibliotecii raionale s-au străduit să generalizeze și la celelalte bibliotecă comunale sau sătești asemenea acțiuni privind cartea agrotehnică. În comuna Ivesti, s-a organizat la începutul lunii februarie o consfătuire cu privire la broșura „Despre sămință și metode de semănat”, la biblioteca din comuna Băcani s-a făcut o expoziție cu cartea agricolă, expoziție intitulată „G. A. C., drum al belșugului”, iar la biblioteca din comuna Coroești, unde zilele acestea se va inaugura gospodăria colectivă, biblioteca, ajutată de unul din metodiștii bi-

bliotecii raionale, a organizat în holul sfatului popular expoziția „Gospodăria colectivă, izvor de bunăstare și belșug”. Ca rezultat al acestor acțiuni, la bibliotecile comunale din raionul nostru s-au difuzat numeroase cărți agrotehnice. În comuna Zorleni, de pildă, din cele 570 cărți difuzate în luna ianuarie, 186 sînt broșuri cu caracter agricol, iar la Coroești din cele 467 cărți difuzate în cursul aceleiași luni, 135 au fost cărți agricole.

Manifestări de masă s-au organizat la bibliotecile comunale și în legătură cu diferite probleme de popularizare a științei. Biblioteca raională a sprijinit organizarea în comuna Băcani a unui concurs pe tema „Să cunoaștem fenomenele naturii”. După această acțiune a crescut considerabil numărul celor care citesc cărți de știință popularizată. O manifestare asemănătoare s-a organizat și în comuna Perieni, cu tema „Sateliții artificiali ai Pămîntului”.

Recentul concurs între bibliotecă constituie pentru noi un puternic impuls de a ne intensifica munca, de a organiza manifestări de masă variate și bogate în conținut.

MARIA HULUB
bibliotecar-șef la biblioteca
raională Birlad

Un grup de colectiviste de la Gimbașani, la sfat cu inginera Olga Florescu

TOVARĂSELE noastre

A trecut o jumătate de veac din ziua când la Copenhaga (capitala Danemarcei), reprezentantele femeilor din mai multe țări proclamau ziua de 8 Martie zi de solidaritate și luptă a femeilor din lumea întreagă, pentru emancipare, pentru drepturi și pentru pace. Nici că se putea cadru mai potrivit pentru această sărbătoare ca începutul primăverii, când întreaga fire renaște. E ca un omagiu adus de însăși natură femeilor care dau din viața lor viață lumii, care poartă la sin ființa umană și-o veghează să ajungă înțeleaptă și puternică, dăruind-o afoi societății și progresului. Războiul a răpit totdeauna milioanele de mame ce-au avut ele mai drag, lată de ce femeile de pretutindeni urăsc de moarte războiul. Luptă lor pentru pace se confundă cu lupta pentru viață.

Femeile de pretutindeni sărbătorec în acest an ziua de 8 Martie mai însuflețite ca oricând de victoria cauzei păcii. Schimbările survenite în ultimii ani în raportul de forțe pe plan internațional în favoarea lagărului socialist, au creat condiții prielnice pentru dezvoltarea colaborării prietenești între toate statele. Istorică vizită în S.U.A. a tovarășului N. S. Hrușciiov, șeful guvernului sovietic, a inaugurat o etapă de o uriașă însemnătate în relațiile dintre cele două mari state, afirmând cu putere principiul coexistenței pașnice ca singura cale posibilă în relațiile dintre state cu orânduirii sociale diferite.

Iceea dezarmării generale și totale promovată de Uniunea Sovietică pentru realizarea căreia militează în mod consecvent statele socialiste în frunte cu U.R.S.S. și-a câștigat adevărată fierbinte a popoarelor lumii. Afișătorii la război sunt din ce în ce mai izolați. Uneltirile lor nu scapă vigilenței popoarelor. Ei sunt neîncetat demascați și supuși oprobriului opiniei publice.

Unindu-și glasurile cu ale milioanele de oameni iubitori de pace, femeile sprijină cu înfocare cauza apărării păcii. În primele rânduri ale acestei nobile lupte se află și femeile din patria noastră. Pentru prima oară în bucuria ei viață, femeia noastră muncitoare și-a dobândit în anii regimului democrat-popular stima și prețuirea la care avea dreptul. Iată de ce, ziua de 8 Martie este la noi o sărbătoare a întregului popor. S-au dus pentru totdeauna vremurile când femeii îi erau refuzate dreptul la muncă, la odihnă, la salariu omenesc, de a cere ocrotire pentru ea și copilul ei.

Regimul nostru democrat-popular a luptat cu hotărâre pentru lichidarea rușinoasei stări de inegalitate și umilință în care a fost ținută femeia veacuri de-a rândul.

Cele 71 de femei deputate în Marea Adunare Națională, cele peste 34.000 deputate în sfaturile populare, miile de fruntașe din fabrici, de pe ogoare, din institutele de învățământ și cultură, constituie rezultatul strălucit și atotgrăitor al acestei lupte. Avem peste 60.000 învățătoare și profesoare, 2.000 de femei profesori universitari, conferențiere sau asistente, 65 femei distinse cu premiul de stat, 68 cu titlul de Artist al Poporului și Artist Eme-

rit. Din rindul țărăncilor muncitoare s-au ridicat activiste de nădejde, președinte de gospodării colective și întovărășiri, brigadiere sau șefe de echipă, care aduc alături de bărbați, o contribuție dintre cele mai însemnate în lupta pentru întărirea neîncetată a rindurilor socialiste în viața satului. Ce forță și inițiativă creatoare, câtă pricepere organizatorică și elan constructiv au fost descătușate și puse în acțiune, la milioanele de femei din țara noastră, în anii regimului democrat-popular! Partidul și guvernul nostru acordă o atenție neîntreruptă atragerii maselor de femei de la orașe și sate la opera de construire a socialismului în patria noastră. Milioanele de femei din țara noastră sprijină din adâncă convingere și devotament politica partidului nostru fiindcă această politică răspunde aspirațiilor celor mai arzătoare ale poporului muncitor. Femeile din patria noastră își string și mai mult rindurile sub conducerea gloriosului nostru partid, angajându-se activ în lupta pentru îndeplinirea sarcinilor trasate de Plenara C.C. al P.M.R. din 3—5 decembrie 1959, pentru dezvoltarea economică a țării, pentru ridicarea neîncetată a nivelului de trai al poporului nostru muncitor. Să fie această zi un prilej de reafirmare a hotărârii ferme care animă pe femeile noastre muncitoare de a întâmpina cel de-al III-lea Congres al Partidului cu succese noi. Să fie această cuvântul de ordine al textilei, al tractoristei și colectivistei care se străduiesc pentru belșugul ogorului, al învățătoarei în minunata ei misiune de luminare a tinerei generații.

Vine-n sat o nouă învățătoare

Cercetează badea președinte
O hirtie cu luare aminte
Și-ndelung de vorbă stă la sfat
Cu tovarăși deputați din sat.

— Măi tovarăși, ni-i de trebuință
Pentru cineva o locuință.
Însă, una acătării, bună,
Cum avem atitea în comună.

Cine dintre voi ne poate spune
Care-i cea mai bună dintre bune?
— A lui nea Vasile de sub coastă,
Cea mai bună-l, spune o nevastă.

— Da, așa-i precum ne spui, Catrină,
Însă n-are umbră de grădină.
Că Vasile doar de-un an sau doi,
Și-a sădit hultoanele de soi.

Doar de cind, pe al vieții noi făgaș,
A ajuns colectivist fruntaș,
— E la noi, tovarășe, o odaie
Zice-o fată naltă și bălaie,

Eu credeam, tovarăși, că ghiciți l
Au copiii noștri sărbătoare:
Vine-n sat o nouă-învățătoare!

Întâlnire peste ani

Mașina înainta greu, ocolind hirtoa-pele, plecându-se cind pe o parte, cind pe alta. Cu țigara în colțul gurii, șoferul privea atent drumul, mormăind dușmănos. Praful se răsucea în urma mașinii și mai prisosea ca să se vire printre crăpăturile în interiorul ei. Vecinii mei de călătorie, un bărbat și o femeie, priveau și ei cimpia necuprinsă. Femeia părea tinăra, cu fața prelungă și ascuțită, cu trăsăturile indulcite de arcul frumos al sprincenei.

Ceva îmi părea cunoscut la această femeie. Era în gesturile, în profilul ei, ceva întipărit mai demult, în împrejurări ciudate. O iscodii iarăși. Deodată se întoarse cu totul spre mine. Mă întrebă ceva, dar eu nu mai auzeam. Priveam cu ochii mari cicatricea de la timpă. Unde, cind o mai văzusem?

Înainte de a-i pune întrebările ce mă năpădeau, îmi amintii însă de o altă întîlnire, mai veche, cu prilejul căreia aflasem pentru prima dată despre ea.

Trenul plecase de mult din gară și se afunda cu furie parcă, în întunericul Bărăganului, împrăștiind în jur mii de scinte de-o clipă. În adevăr, ce bucurie să întîlnești un vechi prieten! Stăteam unul în fața altuia și ne măsuram din ochi, vorbind amindoi odată, începind fiecare frază cu: „Îți mai amintești?... îți amintești?...”

Deodată, prietenul meu, cu fața răvășită, aprinsă, îmi spuse: „Privește... privește pe geam... acolo lângă pădure... o vezi? Steaua aceea roșie?... O vezi? Gata, nu se mai vede...”

Somnul îmi pierise. Eram curios și-l priveam întrebător: „Da? Ce-i cu asta? Asemenea stele roșii sint az-m în toată țara. Și în orașe, și în sate, oriunde e o fabrică, o uzină...”

— Dar nu sint multe ca asta! Înțelegi?... Asta e prima steluță roșie pe care am aprins-o eu și pe ea mai sint, poate și azi, urme de sînge...

— Sînge? Dar cum, de unde?

Vedeam că nu-i venea ușor să povestească.

— Nici eu nu știu cum să încep! Despre asta nu prea vorbesc...

Îți amintești că după eliberare, am muncit în uzină. Erau vremuri destul de grele, dar eram tinăr. După muncă, alergam la județeană. Erau atitea de făcut. Am urmat și școala de trei luni, apoi pe cea de un an, dar n-am terminat-o. Am fost trimis la o fabrică. Am lucrat acolo două luni. Acolo... unde ai văzut steluța. Apoi... într-o zi, a venit naționalizarea... 11 lunie. Nu pot să-ți spun ce era acolo... Oamenii se bucurau din toată inima. Și parcă totuși, totuși, nu le venea să creadă.

În noaptea aceea, nimeni n-a dormit. Voiam să-i dăm fabricii alt aspect, mai sărbătorec. Am pus drapele roșii. Pe zidurile fabricii am scris: „Trăiască Partidul Muncitoresc Român!” Fetele erau agitate, voiau să facă ceva deosebit, să lucreze toată noaptea, să văruiască dormitorul. Ori-ce numai să nu se culce în seara aceea.

...Era în fabrică o fată, Gherghina, cu care mă împrietenisem mai de mult. Nu era urită și știam că unul, Marin

Brosaru, băiat de bogătan, tot îi dădea țircoale. Mie îmi era dragă și eram în stare să merg de o sută de ori pe zi prin secția unde lucra ea. Dacă mă vedea și se uita la mine zimbînd, mi-era mai bine. Atunci, în noaptea aceea, nu se odihnise o clipă nici ea.

În organizație luasem o serie de hotărîri. Nu eram mulți, o mină de oameni, dar aveam o îndirjire că puteam sfărîma și munții. Între altele, am hotărît să înălțăm pe cel mai înalt punct al fabricii o stea roșie, care să ardă toată noaptea. Voiam ca în satele din împrejurimi și pînă departe, în București, să se vadă steluța roșie, să se știe că acolo este o fabrică socialistă. Înțelegi, socialistă. Închideam ochii și o și vedeam strălucind. De aceea, am grăbit lucrurile și atelierul mecanic a croit din tablă steaua roșie în cinci colțuri. Dar voiam să facem un lucru frumos, cu multe becuri strălucitoare. Și atunci, mi-am făcut de drum la București. Cum directorul avea și el drum într-acolo, pentru schimbarea unor mașini, am plecat amindoi...

Nici azi nu știu bine cum s-au petrecut lucrurile acolo, în lipsa mea. Se pare că una dintre fete, Geta, a venit plingînd la Gherghina și i-a spus tot. Unui flăcău din sat, care se îmbătase, îi scăpaseră unele lucruri curioase, din care ea a înțeles că Marin Brosaru și alți doi oameni ne vor aține calea, seara la întoarcere, cu cuțitele...

Noi mergeam spre sat, directorul cu servieta în mînă, eu cu pachetul cu becuri, fasunguri, sirme și alte mărunișuri pentru instalarea steluței... Mergeam liniștiți. El îmi spunea rîzînd, ca și cum ar fi simțit ceva, deși nu știa nimic: „Dacă ar vrea cineva să dea de dracu, uite aici!” — și se bătu cu palma pe buzunarul din spate ca să-mi arate că are o armă.

Pe cind mergeam noi așa, am auzit un strigăt. Cit oi trăi n-am să-l uit. Părea că un om, o femeie e lovită de moarte și strigă ceva, pe cineva. Am fugit într-acolo. În fața noastră, în lan, se dădea o luptă. Fulgerul unui cuțit străluci în dreapta mea și, fără să prind de veste, un om mă trînti pe spate. Au răsunat focuri de armă, niște miini puternice m-au strîns de gît. Ce să-ți spun! A fost o luptă ca un vitez. Nu ne-a fost ușor să-i prindem pe bandiți. Unul a scăpat atunci, dar mai tîrziu a fost prins. Gherghina, căci strigătele ei le auzisem, a fost transportată la spital și s-a vindecat greu, din cauza ranei de la timpă. De la ora cinci după-amiază pîndise pe drum. I-a văzut, a înțeles, și a vrut să ne prevină de primejdie... Asta-i tot...

Îmi amintesc că am mai stat o vreme tăcuți, apoi ne-am pregătit bagajele și am coborît pe peronul luminat al gării.

Pe prietenul meu îl aștepta o femeie voinică, cu o basma colorată pe cap, cu gulerul hainei ridicat. Cind s-a întors spre mine și mi-a întins mîna, am dat un pas înapoi. Fața ei tinăra, frumoasă, era tăiată la timpă de o cicatrice adîncă...

Prietenul meu mi-a prezentat-o simplu:

— Soția mea, Gherghina.

Ciți ani să fi trecut de atunci?

— Nu mă mai cunoașteți, tovarășă? Nu vă numiți Gherghina? Ne-am cunoscut în urmă cu cițiva ani, veneam cu soțul dumitale de pe teren, de la Galați...

Ea mă privi atent, apoi îmi strînse mîna cu căldură.

— Ce s-ar mai bucura el să vă vadă, dar acum e plecat la o școală. Iar eu, cum să spun — îi țin locul.

— Unde mergeți?

— Cobor aici, la primul sat.

— Aveți ceva rude?

— Rude nu, n-aș putea spune. Dar cunoscuți și prieteni, da.

Crezui că a venit într-o vizită ca toate vizitele sau poate la vreo cumetrie, așa că zisei:

— E foarte frumos toamna la țară...

— Da, foarte frumos! Mai ales cind se inaugurează o gospodărie colectivă la întemeierea căreia ai pus și tu umărul.

— Ah, despre asta e vorba?

Aflai că lucrează la comitetul raional al femeilor, că face muncă de teren și că e mai mult plecată de acasă. Atunci o recunoscuți cu adevărat, dirză, neobosită, veșnic tinăra. Nici nu putea fi altfel. Din clipa cind, cu ani în urmă, infruntase acea mișească lovitură de cuțit, viața ei apucase pe un făgaș aspru, dar nobil, plin de greutate, dar și de neasemuită bucurie de a învinge greutățile și a sădi oretutindeni noul. Cunoscușem odată o simplă fată. Acum o reîntîlneam pe activista Gherghina Anton.

ION PUTNEANU

TANIA LIVINESCU

II MODII

senin, m și dau și re".
treabă tărește i dă o de si-
corpo-
pină li
apoi,
înainte
îpat, o
are se
Adă-
opt și
ază o-

lectivă,
re în
ă cum
a fost
munca
odăriei.
), eram
am pă-
arătāt
înfiin-
e, cu
Azi, în
m sute
rul so-
ăsoară
ne Su-
e-mun-
tă de
ar
anul
Hermi-
medie
de la
peste
ridică
2.000
ime de
n 5.400

un Tur-
i, com-
cătării,
Mobila,
ile din
belșug.
Ghiță.

bind în
ectivei,
oduc-
ne mai
ămîntul
ie să
să îm-
Cultura
ții
lu
de vaci
ște la
porcine,
mănate
furaie
produc-
impor-
11 ani,
lectivă.
laolaltă
și felul
ajutat
știință,
oameni

ANU

nea bel-
i toate
i fami-
în gos-
cu trei
am făcut
pentru
4.181 lei,
griu și
lei floa-
kg. za-
rile pen-
Viața
ce în ce

OPPA
comuna
Segarcea,
ra

Cifre, înfăptuiri

● In cursul anului 1959, 177 de gos-
podării colective din regiunea Timi-
șoara au devenit milionare. Venitul
bănesc global al gospodăriilor colec-
tive din această regiune a fost de 500
milioane lei. Demn de remarcat este
exemplul colectivității din Nădlac,
ale căror venituri se ridică la 15 mili-
oane lei.

● Gospodăria colectivă „Vasile
Roaită” din Ziduri, raionul Râmnicu
Sărat, a realizat în 1959 venituri în
valoare de 198.919 lei la fiecare 100
de hectare. Datorită acestui fapt va-
loarea zilei-muncă a crescut la 41 lei.

● Folosind în hrana vacilor de
lapte mari cantități de porumb-siloz,
colectivității din Salonta, regiunea O-
radea, au obținut în 1959 de la cele
80 de vaci o producție medie de 2.619
litri lapte, care, valorificată, a adus
venituri de aproape 300.000 lei.

● In acest an, colectivității și-au pro-
pus să extindă cultura porumbului
siloz la 127 hectare, de pe care să ob-
țină o recoltă de 5100 tone. Produc-
ția de lapte va crește astfel la peste
3000 litri lapte pe cap de vacă fura-
jată.

● De la înființarea sa și pînă în
prezent, gospodăria colectivă din Las-
lea, regiunea Stalin, a crescut și s-a
întărit neconștient. În prezent pe cele
708 hectare lucrează în comun 278 fa-
milii, comuna fiind colectivizată în
întregime. Fondul de bază al gos-
podăriei a trecut de 1.500.000 lei.

De-aș fi pasăre să cînt

De-aș fi pasăre să cînt
Cîtu-i latul de pămînt,
M-aș opri din sat în sat
Și n-aș mai sta din cîntat;
Cîntare-aș eu viața bună
Ce-o trăim azi împreună.
Cîntare-aș și-aș chiul
De-n toată lumea s-ar ști
C-am scăpat de noaptea grea
Ce ne tot întuneca
Și ne făcea mai amară
Pîta neagră de secură.
Aș cînta de bucurie
Că avem gospodărie
Și ni-e munca mai cu spor
Și ni-e traiul mai ușor
Că-n loc de lampă cu gaz
Și de lacrimi pe obraz
Avem mîndră de uzină
Ce ca ziua ne luminează.
Și ni-i zîmbetul pe față
Ca un soare-n dimineață
Și piinea albă pe masă
Cît colacul de mireasă.
Aș cînta și-aș tot cînta
Lumea-ntregă de-ar afla
Că partidul nost' iubit
Ne a dat traiul fericit.

Auzită în Tg. Lăpuș,
culeasă de CHIRA VERA

De cînd e gospodăria...

Frunzuliță, flori mărunte
Mindru-s că-s cioban la munte
La oițe și mioare
Printre-a brazilor răcoare
Mindra mea e ciobăniță
Știe seama la jîntiță
Și dulceța la guriță.
Ea e albină la stîină
Și lucrăm cu voie bună.
De cînd e gospodăria
Am îngropat sârăcia.
Turma crește, se-nmulțește
Colectiva înflorește;
Adunăm lapte, măi vere
În zeci și zeci de ciubere
Și zilnic roate de caș
Le trimitem la oraș
Contractul ni-l împlinim
Frunțași mereu vrem să fim.
Că și muncitorii, frate,
Multe ne trimite la sate:
Haine nouă și mașini,
Să trăiască-așa frățini!
Și apoi frunză vioarea
Mindruliță, draga mea
De muncim cu voie bună
Colectiva ne cunună
Satul se va-neseli
Noi mereu ne vom iubi.
Dragostea noastră curată
Niciodată nu se găte!

Culeasă în Rîșnov, raion
Codlea, de I. BRAGHEȘ

— Apoi, bun no-
roc, Avacume. Tu
o lei la stînga...

— Sănătate To-
dosiei!

— Vezi măi, poa-
te s-o ivi de pe
unde va carnetul
ăla al tău. Că mi-
ne, la adunare,
oamenii ar vrea
zor, nevoie să i
asculte „glasul”.

Vorbise președintele, apoi alți doi,
și micul grup se revărsă într-o însu-
flețire slobodă, plină de voie bună
care, o clipă, umplu de viață rîspîn-
tăcută și afundată în întuneric.
Solcan Avacum nu mai avu timp să
răspundă, căci oamenii se depărtară
repede.

De trei nopți discutară pînă hăt, tîr-
ziu, în ședința comună a organizației
de bază și a consiliului de conducere,
darea de seamă pe 1959 și planul de
producție pe 1960.

De trei nopți, după terminarea șe-
dințelor, Solcan nu apuca, asemeni
celorlalți, spre casă.

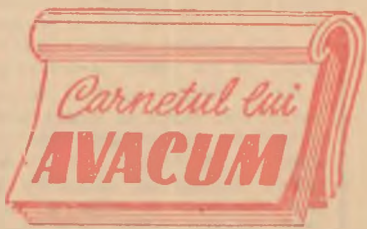
Simțea trebuința să rămînă singur.
Și acum trebuința aceasta era mai
putemică, apăsătoare chiar. Acum
gîndurile îi erau limpezi și drepte,
de o limpezime care îl bucura și-l dorea
totodată. Ceea ce înainte nu avusese
putere să iasă la lumină în mintea
lui, acum se închegase într-un înțeles
fără putință de răstălmăcire și totuși
omul șovăia să-i dea urmare pînă la
capăt. Călcînd rar, cu pași largi, își
duse fără grabă mina la piept. Sub
bundița descheiată era carnetul. Car-
netul în care Solcan, ca un gospodar
bun, mereu preocupat de avutul colec-
tivei, ca de al său propriu, își în-
semna cu mare grijă ce și cît venit
aducea fiecare ramură de producție.
Devenise un obicei ca fie la adunări,
fie în discuții iscate pe cîmp, în case,
la cîmin, oriunde, colectivității să-și
facă tot felul de socoteli și să ceară
cu deplină încredere: „la s-auzim ce
zice carnetul lui Avacum”. Nu între-
bau: „Tu ce zici, Avacume?” ci
„s-auzim ce zice carnetul lui Avacum”
ca și cum catastiful acela cu scoarțe
cenușii era el însuși o ființă vie. Sol-
can citea fără să se încurce: „Griul
de pe cele 400 hectare, înseamnă atî-
tea și atîtea mii lei... Sfecla de pe
luncă, înseamnă atîta... Cartofii...
Ferma de vite...”

— Măi să fie... înseamnă... chiar
așa-i, exclamau oamenii, plini de ad-
mirație și Solcan primea mulțumirea și
prețuirea lor, în felul său, fără trufie,
cu-n simțămînt adînc de împăcare, pe
care îl împărtășea, cu egală tărie,
neavast-sa Todossia! Față de ea gre-
șise în primul rînd. Nu știa nimeni
aceasta — și-a dat seama din felul
cum s-au purtat colectivității cu el, ai-
doma, ca-ntotdeauna — dar poate toc-
mai de aceea se simțea mai vi-
novat...

Se scutură din tot trupul, simțînd
abia acum frigul care-i pătrunsesse
nemilos prin bundița descheiată și-l
încătușa zvicnetele inimii. Și-o încheie,
petrecînd marginile înflorate frumos,
își strîns umerii largi și porni mai re-
pede, însă tot așa, fără șîntă, ca și
cum nimic nu-l interesa în afară de
frîmîntarea sa lăuntrică... Cîrmepe de
amintiri, imagini, i se perindau prin
cap, dar treptat atenția îi poposi asu-
pra uneia aflate în străfundurile con-
științei din care părea că izvorăsc
toate celelalte...

În primăvară se iscase în colectivă
o aprigă dispută. Cumpăraseră încă
20 de vaci. Șeful fermei, împreună cu
agronomul, venise cu ideea să seme-
ne porumb siloz. Avacum era cunoscut
pentru dragostea și priceperea cu
care aplica regulile agrotehnice pe
tarlalele cu păioase. Auzind că e vor-
ba să se rupă 100 de hectare din
aceste tarlale, pentru porumb, s-a im-

potrivit de la început. Nici n-a mai fă-
cut socoteli în carneț ca să arate „po-
rumb, înseamnă cu atîtea mii mai pu-
țin...” ci a adus un temei clar, ca bună
ziua, și cunoscut de toți: „Aici nu-i
priește porumbul. Vara e scurtă,
timpul răcoros, nu are destulă căldură
ca să se coacă”. Într-adevăr, pe me-
leagurile acestea de munte, nimeni
nu-și amintea să se fi cultivat vreodată
porumb. Porumbul de care avea ne-
voie gospodăria și oamenii era cum-
părat din alte raioane, din cîmpie.
Agronomul le-a citit din broșuri, la că-
min, din ziare, le-a vorbit despre faza
„lapte-ceară”, ceea ce însemna că
porumbul va fi recoltat mai de timp-
uriu, și va fi așezat în gropi închise,
la murat. Responsabilul fermei a so-
cotit cît costă borhotul, sfecla, finul,
cu care hrăneau pînă atunci vitele și
a arătat că porumbul murat îi va
costa mai puțin, iar vacile vor da mai
mult lapte. Tocmai atunci s-a întors
Todossia de la Rădăuți, de la cursul
zootehnic. Avacum

o știa supusă, as-
cultătoare. Nu din
teamă ori cu silă,
ci firesc, de bună
voie, ca și cum ea
înțelegea că în
asta ar fi stat te-
meiul bunului lor
trai și a-l împăcă-
rii netulburate de
nimic. La rîndul
său, bărbatul primea aceasta cu o
mulțumire, cu o mindrie așezată, pe
care nu și-o spunea nimănu. Spre
marea lui surprindere însă, Todossia
vorbea cu atîta înflăcărare despre po-
rumbul în faza „lapte-ceară” încît la
început nici nu-i veni să creadă că
vorbește cu gura ei. Zicea că „șîșca”,
tocătura pe care ea o pregătea odi-
nioară din coceni uscați și urială
pentru Joiana lor, era o nimica toată
ca „unități nutritive” — chiar așa zi-
cea — față de acelea ale porumbului
siloz. Văzuse cu ochii ei, într-o vizită
făcută la o colectivă de șes, vaci hră-
nite cu asemenea șîșcă-siloz, care dă-
deau și peste 15 litri de lapte pe zi.
— la mai taci, femeie, cu unitățile
ălea, se supără Avacum, bătînd cu
virful degetului în carnetul deschis din-
adins în fața femeii. Parcă noi ne gin-
dim la veniturile colectivei, nu-i așa?
— Chiar așa, Avacume, răspundea
cu convingere Todossia, că doar așa
socoteau și cei din colectivă unde am
fost.

— Ei, unde-ai fost tu era cîmpie, aici
e munte, porumbu' nu merge.

— Ba nu, Avacume, dragule, o ținea
morțiș femeia. Crește foarte bine și are
tot timpul să ajungă în faza lapte-
ceară...

Solcan a văzut apoi că la ședința
organizației de bază, cei mai mulți co-
muniști erau de asemenea pentru „po-
rumb siloz”. Iar la adunarea genera-
lă, oamenii au primit propunerea de
a se cultiva cele 100 hectare cu po-
rumb. Solcan, care vrusese să vorbească
cu carnetul deschis în față, a re-
nunțat mîhnit și a făcut nevăzut car-
netul. S-a supus hotărîrii majorității,
dar în inima lui se făcuse un gol. Îl
durea faptul că nevasta lui n-a fost
gînd la gînd cu el. Parcă o punte gin-
gașe și prețioasă, statornicită de o via-
ță între ei, plesnise... A văzut-o apoi
toamna muncînd neostenită la săparea
gropilor, la arderea lor cu foc, la fa-
cerea pereților de lut, la tocarea po-
rumbului, la îndesarea lui cu bătlăul,
la acoperirea gropilor cu lut, fără să-și
dea seama că Todossia, simțîndu-i mîh-
nirea din suflet, năzuia să i-o alunge

tocmai prin ceea ce făcea. N-a ob-
servat nici voința cu care ea își stăpî-
nea lacrimile, văzîndu-l că se poartă
cu răceală, că nu mai arată camelul
nimănu, că s-a făcut posac și in-
chis...

— Stai! Care ești? Spune-ți îndată
numele...

Solcan tresări, cu șirul gîndurilor
curmat de strigăt. Îl recunoscu în fața
fermei pe moș Hințari, paznicul. Și a-
cesta îl recunoscu:

— Tu ești, Avacume? Hal intră, că
văd: de trei nopți ne cam bați pote-
cile. Ia spune, ați isprăvit darea de
seamă? Pomeniți cum se cuvine și fer-
ma noastră?

— Ai răbdare, moș Hințari, îi vedea
miine, răspuse Solcan, intrînd pe
poartă. Îi dădu o țigară, l-o aprinse, și
moșul, cercetîndu-i figura cu ciudată
luare-aminte, se îndepărtă pușînd cu
poftă și tropăind iute cu pisării grei.
Solcan desluși în întuneric rar sub
cerul ferecat de ger și punctat cu șînte
albe, silueta masivă a grajdului din
dreapta. „Aci sînt vacile Todossiei” —
își spuse cu un val cald în inimă. Din
vară nu mai trecuse pe aici, însă nop-
țile astea, după ședințe, pașii îl pur-
tau aproape fără voie încoace. Privea
îndelung vitele și se gîndea la cele
auzite în ședințele de darea de sea-
mă. Vacile dădeau 16-17 litri de lapte
pe zi, ba Simboleana ajunsese chiar
la 18. Scrisese pe furie totul în carneț
și sub o linie groasă, socotise venitu-
rile aduse de șîșcă-siloz. Apoi se du-
cea acasă mulțumit. Totuși mindria ră-
nită îl oprea să spună nevestei ceea
ce mintea lui începuse să înțeleagă.

Își trase căciula pe creștet și scoase
carnetul din buzunar. Intră în grajd,
întîmpinat de răsuflarea caldă a vite-
lor, amestecată cu iz de bălegar. Bijbil
într-un colț, găsi lampașul și-l aprinse.
Trecu cu el ridicat deasupra capului,
de-a lungul grajdului. Vacile sătule,
cu șoldurile pline, netede, întorceau
alene capetele; una din fund se ridică,
icnînd greu. O recunoscu: era Simbo-
leana. O scărpină între coarne și vita
se supuse cu plăcere. Îi privi ugerul
doldora de lapte.

— 18 litri — se trezi spunînd.
— Ba nu, răsună glasul întepat al
lui moș Hințari, care intrase pe ne-
simțite. Azi, adică ieri, a dat 19. Așa-i
Todossie? Așa să sorii la darea de
seamă.

Avacum se întoarse repede. În lumî-
na palidă a lampașului, Todossia stătea
dreaptă, cu capul sus, ca și cum nu se
mîna că-și găsise bărbatul aci. Moș
Hințari își dete seama că se petrece
ceva deosebit între soți, tuși și se făcu
nevăzut pe ușă.

Avacum ar fi vrut să-i spună ne-
vestei ceva, un ce pe care înainte nu
avusese puterea să i-l spună, ceva
care să-i ușureze și inima lui și a ei,
atîns de răceala arătată atîta timp.

Întîlni ochii Todossiei ațîntiți asupra
carnetului lui, nevăzut de multă vreme,
măriți de o lumină tare, izvorită din
dragostea-i cunoscută și din înțelege-
rea duioasă a tot ceea ce se petrecuse
cu el și spuse doar:

— Știi, am scris... am... Măi, femeie,
măi!

Vru s-o îmbrățișeze, dar nu se putu
mișca din loc și o privi mult timp, sim-
țînd cum crește și se așează în el o
mulțumire, o mindrie nouă, necunoscu-
tă. Și ferestrele grajdului, desenate cu
flori de gheață, se albeau încet în
zorii dimineții.

ȘTEFAN GLIGOREA

DE TOATE PENTRU TOȚI

Aluminiul — metalul secolului XX

A trecut mai bine de un secol de când, la expoziția mondială ținută la Paris în anul 1855, publicul a făcut cunoștință cu „argintul din argila” un metal alb, strălucitor ca argintul, extras din argilă. Un an mai târziu a început fabricarea lui „industrială”: o uzină cu instalații complicate producea... 2 kg. de aluminiu pe zi! Pe vremea aceea aluminiul era de două ori mai scump decât argintul și se folosea la fabricarea bijuteriilor. Nimeni nu se gândea pe atunci că el va juca un rol de seamă în viața omului, deoarece extragerea lui era foarte costisitoare.

Pe la sfârșitul secolului trecut savanții au reușit să separe aluminiul din combinațiile sale cu ajutorul curentului electric. Această metodă de preparare a fost introdusă în uzine și metalul, devenit ieftin, și-a găsit repede o largă întrebuințare. Invențiile lui sînt într-adevăr minunate.

Aluminiul curat este un metal de trei ori mai ușor decât fierul.

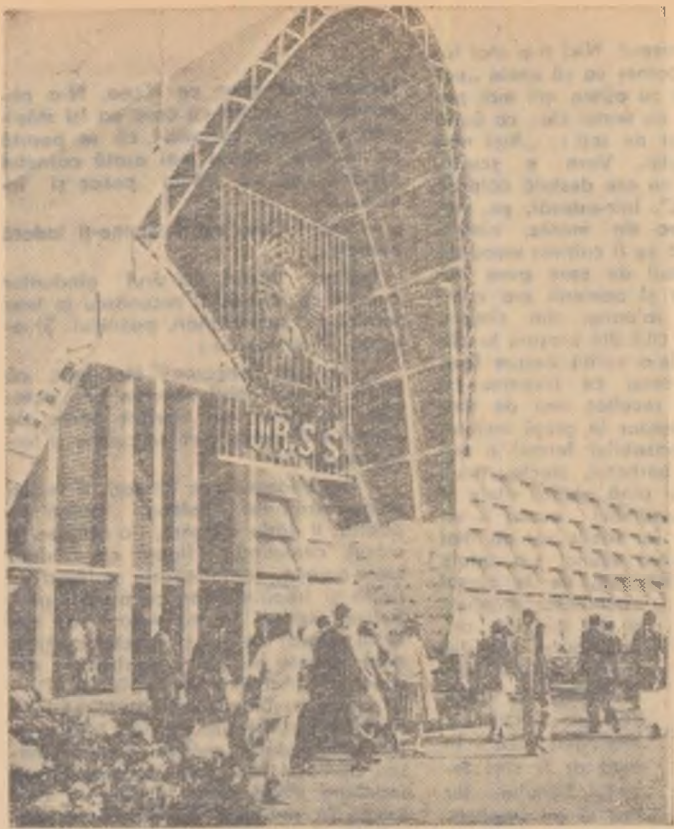
Culoarea lui alba strălucitoare devine cu timpul cenușiu, din cauza oxigenului din aer care-l ataca la suprafața. Poziția de oxizi formată astfel, rămîne lipită de metal și-l apără împotriva distrugerii ulterioare. Datorită acestui fapt aluminiul nu ruginește ca fierul; el este folosit pentru fabricarea vaselor de bucătărie, și are numeroase întrebuințări industriale. Cunoaștem cu toții foaia de aluminiu, pe nedrept numită „staniol”, întrebuințată la ambalarea ciocolatei și a altor produse alimentare.

O adevărată revoluție în tehnică au produs însă aliajele aluminiului, care, deși sînt foarte ușoare, au proprietăți asemănătoare cu cele ale oțelului (durabilitate, rezistență), cu cele ale fontei (siluminiul), sau cu cele ale bronzului (magneliul) și în plus nu ruginesc. Ele au permis omului să cucerească definitiv aerul și să-și întărească stăpînirea asupra apei și uscatului. Într-adevăr, fără aceste aliaje ușoare

și rezistente, nu ar fi posibilă construirea niciuneia dintre navele aeriene care străbat astăzi văzduhul în lung și-n lat, transportînd încărcături uriașe, fără ele vapoarele și automobilele noastre ar fi mult mai greoaie. Interesant de menționat este faptul că, datorită curentului electric ieftin de care dispun, U.R.S.S. și R.P.U. sînt două dintre cele mai mari producătoare de aluminiu din lume și că se prevede, de asemenea, o largă dezvoltare a acestei industrii și la noi în țară.

Întrebuințarea multiplă a aliajelor ușoare, a făcut ca în ultimul timp producția mondială de aluminiu să se dubleze la fiecare cinci ani. Din fericire nu există teama epuizării zăcămintelor, deoarece, cu toate că aluminiul în stare metalică nu se întilnește nicăieri în natură, totuși 7,5 la sută din întreaga scoarță pămîntescă este formată din acest element.

Ing. D. ZUGRAVESCU

Pavilionul sovietic din cadrul Expoziției agricole mondiale de la Delhî.

Importante rezultate obținute de oamenii de știință sovietici

La Casa oamenilor de știință din Moscova s-a deschis la 24 februarie adunarea generală a Academiei de Științe a U.R.S.S., consacrată rezultatelor activității științifice desfășurate în anul 1959.

În anul care a trecut știința sovietică a dobîndit succese însemnate, atingînd culmi noi în toate domeniile.

Printre cele mai remarcabile rezultate ale anului trecut trebuie menționată descoperirea cu ajutorul radio-telescoapelor a nucleului central al galaxiei noastre, obținerea unor temperaturi de milioane de grade în instalațiile termonucleare, elaborarea unui nou procedeu de obținere a heliului lichid. O mare importanță prezintă și construirea mașinii electronice rapide de calcul, M-20. În prezent această mașină este fabricată în serie și este cea mai rapidă mașină de a-

cest fel din lume. Mașinile electronice de calcul au fost folosite pentru prima oară pentru analiza activității creierului, ceea ce a permis să se descopere cele mai subtile modificări ale activității acestuia. Importante sînt și realizările din domeniul chimiei, printre care obținerea unor substanțe active din punct de vedere fiziologic cum ar fi: inlocuitorii sintetici ai singelui, anticoagulanți, substanțe antisclerozante și anestezice, preparate folosite împotriva tuberculozei, precum și a unor substanțe cu proprietăți care protejează împotriva radiației ionizante.

Acad. Nesmeianov care a susținut raportul Academiei a arătat că pe viitor se proiectează înfăptuirea sarcinii grandioase de coordonare a cercetărilor pe scara întregului lagăr socialist.

Problema bolii canceroase preocupă în gradul cel mai înalt lumea întreagă. Toți se întreabă ce este cancerul și cum ne putem păzi de el. Boala canceroasă este o creștere dezordonată și rapidă a unor celule care formează țesuturile organismului uman. În orice țesut din corpul omului poate să se producă la un moment dat o creștere dezordonată, rapidă și anarhică a celulelor care compun acest țesut. De exemplu: oasele sînt formate din țesut osos și acesta din celule osoase care au o evoluție de creștere normală în decursul evoluției omului de la naștere și pînă la moarte. Aceste celule se dezvoltă la omul sănătos în mod lent și într-o anumită ordine. Această lucră se petrece și în celelalte țesuturi musculare, ale pielii sau ale oricărui organ din corp: stomac, ficat, plămîni, pancreas, uter etc. Din cauze pe care știința medicală actuală se pare că începe să le descopere, una sau mai multe celule ale acestui țesut încep să aibă un ritm mai rapid de creștere, iar ca dimensiuni capătă forme gigante față de celelalte celule vecine lor, din același țesut. Acesta este începutul bolii canceroase.

De ce se produce această anomalie a celulelor care provoacă dezordine în evoluția pașnică a acestui complex de celule? Acesta este punctul principal spre care se îndreaptă cercetările savanților din toată lumea. Au fost emise, în decursul anilor de cercetări, o multime de teorii. Ultima spre care cercetările sînt mai atent îndreptate este părerea că ar exista un virus-microb cu caracter

fatul medicului

deosebite care s-ar transmite de la om la om și care, introdus în organism, s-ar fixa în oricare țesut din corp și ar produce la locul fixat această dezordine celulară, care va duce la catastrofa, atît prin dezvoltarea rapidă locală cît și prin emigrarea unor din aceste celule prin sînge sau limfă în oricare altă parte a corpului.

Gare sînt stările existente care creează condițiile prielnice pentru producerea bolii canceroase?

Pe primul plan se situează vîrsta între 40—60 ani la care

Boala canceroasă

boala canceroasă se dezvoltă. Asta nu înseamnă că extremele acestui interval nu pot fi cuprinse. Totuși, sînt mai rare, în general, iritațiile continue și prelungite pot fi cauza. De exemplu: inflamațiile cronice pentru uter, stomac, ficat, pancreas, intestin, oase; diverse tumori benigne preexistente, cum sînt nodulii fibroși ai sîmului, negri de pe piele etc. În ultimul timp se afirmă tutunul. Fumul cald introdus în plămîni ar produce o iritație cronică la nivelul plămînilor, generatoare de cancer la acest organ. De aceea și măsura luată de a se filtra și răci fumul de tutun tras de fu-

Să cunoaștem LEGILE TARII

Mulți cititori ai revistei „Albina” au încă probleme neclare în legătură cu stabilirea drepturilor la pensie și se adresează revistei cu diferite întrebări. Analizînd scrisorile primite și problemele ridicate, publicăm acest material lămuritor.

În Republica Populară Română, asigurarea condițiilor de viață a celor ce nu mai pot munci din cauza vîrstei, sau din cauza pierderii totale sau parțiale a capacității de muncă este o problemă de stat. Statul nostru ajută pe acești oameni ai muncii, acordîndu-le pensii. Reglementarea regimului de acordare a pensiilor s-a făcut prin Decretul nr. 292 din 30

iunie 1959 a Prezidiului Marii Adunări Naționale al R.P.R. În condițiile acestui Decret au dreptul la pensie: angajații, cei care îndeplinesc serviciul militar, cei care au adus servicii excepționale țării prin activitatea lor profesională sau obștească, precum și urmașii celor prevăzuți mai sus.

De aici rezultă că nu se face nici o deosebire între cei ce muncesc în mediul urban sau rural. Beneficiază de acest drept atît oamenii muncii din industrie cît și cei de pe ogoare, din comerțul de stat, cooperatia de consum, precum și cei din alte ramuri de activitate: construcții, transporturi, cooperatia meșteșugărească etc.

Față de situațiile care au dus la trecerea unui om al muncii în rîndurile pensionarilor, pensiile se impart și ele în mai multe categorii: de bătrînețe, de invaliditate, pentru merite deosebite, de serviciu și de urmași. În ce privește pensia de bătrînețe, ea se acordă bărbaților care au împlinit vîrsta de 60 de ani și au cel puțin 25 de ani în cîmpul muncii și femeilor care au împlinit vîrsta de 55 de ani și au cel puțin 20 de ani vechime în cîmpul muncii. Legea prevede și unele reduceri ale limitei de vîrstă și vechime în cîmpul muncii pentru cei ce prestează munci foarte grele sau vătămătoare și pentru angajații orbi.

Ce se înțelege prin vechimea în muncă?

Prin vechimea în muncă se înțelege timpul cît o persoană a activat în calitate de angajat, pe baza unui contract de muncă indiferent de modul în care a fost remunerat, dacă a lucrat în întreprinderi și organizații economice ale statului, în organele centrale și locale de stat, în instituții de stat

Cine are drept la pensie de bătrînețe și ajutor social (I)

în organizații cooperatiste și alte organizații cu caracter obștesc, politic și de masă, ori la persoane juridice din sectorul particular. De aici rezultă că se consideră vechime în cîmpul muncii timpul în care cineva a figurat ca angajat la o fabrică sau atelier, la comitetul executiv al sfatului comunal sau raional, la miliție, la G.A.S. ori la cooperativă ca și la o persoană fizică (adică a fost salariatul unui chibaur, de exemplu, fiind plătit de acesta).

Tot legat de problema vechimii în cîmpul muncii trebuie arătat că au dreptul la pensie de bătrînețe, în aceleași condiții privitoare la vîrstă de ani pentru bărbați și 50 pentru femei), și aceia care au o vechime minimă de 10 ani. Natural, că pensia ce li se va calcula acestora va fi inferioară celei corespunzătoare vechimei în muncă de 25 de ani pentru bărbați și 20 de ani pentru femei.

Statul nostru democrat-popular a înțeles să-i ajute și pe aceia care au ajuns la o vîrstă la care nu mai pot munci, dar nu au vechimea suficientă pentru a li se atribui o pensie. Astfel, bărbaților care au împlinit vîrsta de 60 de ani și femeilor care au împlinit vîrsta de 55 de ani și au cel puțin 5 ani vechime în muncă după 23 august 1944, li se acordă un ajutor social. Acest ajutor se acordă în anumite condiții. El nu se dă, bunăoară, acelora care au posibilități de întreținere, avînd venituri de peste 200 lei lunar, indiferent de unde provin aceste venituri (salariu, venit agricol, din comerț etc.).

Procuror EUG. GIRNEȚU

(Va urma)

ȘTIAȚI CA...

...populația pămîntului vorbește peste 3.000 de limbi diferite?

...un om normal are nevoie zilnic de minimum 8-10 grame sare?

...în Africa franceză, Tanguanica, Nigeria, Kenya, 99 la sută din totalul populației este analfabetă?

...tristul record din lume în ceea ce privește morta-

litatea mameilor la naștere îl deține Japonia?

...mărul trăiește 30-100 de ani și dă o producție anuală de 5-20 tone de fructe la hectar?

...eucaliptul, care trăiește în Australia sînt cei mai înalți arbori din lume? La vîrsta de 10 ani, unele specii ating înălțimea de 165 metri.

Dr. D. DOBRESCU

N. S. Hrușciiov coborînd scările palatului prezidențial din Djakarta cu copiii președintelui Sukarno.

Călătoria lui N. S. Hrușciiov în Indonezia

În centrul atenției opiniei publice mondiale continuă să se afle călătoria lui N. S. Hrușciiov în țările Asiei. Pe măsură ce această călătorie se desfășoară, tot mai limpede apare importanța ei istorică pentru întărirea păcii în lumea întreagă.

Declarațiile comune, acordurile semnate cu prilejul soliei de pace a lui N. S. Hrușciiov, sint documente ale înțelegerii și prieteniei, ele demonstrează lumii întregi triumful strălucit al principiilor coexistenței pașnice. În claritatea comună sovieto-indoneziană, de pildă, se reafirmă atașamentul celor două state pentru principiile coexistenței pașnice, vederile lor comune în ce privește necesitatea dezvoltării economice a țărilor slab dezvoltate precum și a lichidării colonialismului. Acordurile de colaborare culturală și economică încheiate, pun în evidență atitudinea statornică a Uniunii Sovietice care ajută dezinteresat țările slab dezvoltate să lichideze urmările nefaste ale colonialismului, să-și dobândească independența economică. De pildă, Indonezia, Uniunea Sovietică îi va acorda un credit de 250 milioane de dolari, care va fi folosit pentru punerea temeliei unei industrii naționale dezvoltate.

Președintele Republicii Indonezia, A. Sukarno, conducătorul unui stat care a cunoscut sule de ani de subjugare colonialistă, a spus despre prietenia dintre Indonezia și Uniunea Sovietică: „...noi știm că prietenia dintre Uniunea Sovietică și Indonezia

nu este o prietenie formală între state, ci o prietenie izvorită din inimă”.

Aceste cuvinte exprimă sentimentele întregului popor indonezian în mijlocul caruia N. S. Hrușciiov a petrecut 12 zile. Poporul indonezian ca și toate popoarele care au gemut sub dominația colonialistilor au acum destule elemente ca să poată discerne cine le sînt prieteni sinceri și cine nu. Popoarele acestor țări văd bine că numai din partea Uniunii Sovietice, a țărilor lagărului socialist pot primi ajutorul de care au nevoie, un ajutor îndreptat spre consolidarea independenței lor politice a eliberării lor definitive din ghiarele colonialistilor.

Pentru sentimentele de recunoștință și prietenie pe care le poartă aceste popoare Uniunii Sovietice, este grăitoare primirea entuziastă și caldă făcută lui N. S. Hrușciiov peste tot unde a trecut. Nici ploile torențiale, nici înăbușitoarea căldură tropicală nu au putut împiedica mulțimile uriașe să iasă în întâmpinarea lui N. S. Hrușciiov. O asemenea primire întrece obișnuita politețe față de un oaspete, ea este un omagiu pentru reprezentantul marelui popor sovietic, față de întregul lagăr socialist, bastionul păcii în lume.

Correspondenții de presă sovietici, care îl însoțesc pe Nichita Sergheevici Hrușciiov în călătoria sa, relatează despre nenumăratele dovezi de dragoste și prietenie ale populației indoneziane față de N. S. Hrușciiov. În insula Bali, de pildă, o ploaie

de flori s-a abătut asupra mării în care călătorea președintele guvernului sovietic, astfel că șoferul a fost nevoit să pună în mișcare ștergătorile de parbriz pentru a putea înainta.

Înainte de a pleca din Indonezia, Nichita Sergheevici Hrușciiov a avut o conferință de presă. Exprimîndu-și satisfacția profundă față de rezultatele tratativelor și ale vizitelor sale, N. S. Hrușciiov a caracterizat declarația comună sovieto-indoneziană, acordul general de colaborare economică și tehnică și acordul privitor la dezvoltarea relațiilor culturale dintre Uniunea Sovietică și Republica Indonezia ca documente pătrunse de spiritul înțelegerii reciproce, care deschid largi perspective colaborării între Uniunea Sovietică și Indonezia pe baza principiilor coexistenței pașnice, întărirea păcii și prieteniei între popoare. Considerăm aceste documente, a spus N. S. Hrușciiov, ca o contribuție importantă la cauza comună a luptei tuturor popoarelor pentru lichidarea „războiului rece” și slăbirea încordării internaționale.

„Pornim de la sentimentele frățești și de la principiul egalității tuturor popoarelor — a spus N. S. Hrușciiov în cadrul conferinței de presă de la Djakarta. La noi mijloacele de producție nu aparțin vreunei persoane sau unui grup de persoane, ci întregii societăți, poporului. De aceea, dorim fericire tuturor popoarelor, tuturor statelor. Și în politica noastră internațională ne călăuzim după aceste principii. Noi ajutăm țărilor slab dezvoltate să se pună pe picioare, să-și dezvolte economia, ca să poată satisface cerințele materiale și spirituale ale popoarelor lor, să progreseze”.

La 1 martie au părăsit Djakarta, N. S. Hrușciiov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și persoanele care îl însoțesc. În aceeași zi, N. S. Hrușciiov a sosit la Calcutta, capitala Bengalului de Vest (India) unde i s-a făcut o primire entuziastă. A avut loc un mare miting, unde președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. S. Hrușciiov și J. Nehru, primul ministru al Indiei, au rostit cuvîntări.

E. MARTON

Un eveniment important în dezvoltarea relațiilor de prietenie romîno-indoneziene

DJAKARTA 1 (Agerpres). — Răspunzînd unei întrebări puse de trimișul special Agerpres, Al. Gheorghiu în legătură cu apropiata vizită a președintelui Republicii Indonezia, Sukarno, în R. P. Romîna, ministrul Afacerilor Externe al Indoneziei, Subandrio, a declarat:

„Această vizită are drept scop o mai bună înțelegere cu unele țări din Europa, printre care și România. Noi știm că România a trecut prin schimbări revoluționare și vrem să vedem cu ochii noștri și să studiem rezultatul evoluției care a avut loc în România. Indonezia se numără printre țările care se află în stadiul unei dezvoltări sociale ba-

zate pe dreptate. În această privință, noi putem învăța foarte mult anul de la altul. De aceea noi dorim foarte mult să vizităm R. P. Romîna. La fel de importantă este strîngerea relațiilor de prietenie care, sper, va deveni mai puternică în urma vizitei președintelui Sukarno în România. Spor că această vizită va da importante rezultate în domeniile politic, economic și cultural, ducînd la o lărgire a relațiilor noastre. Noi dorim încheierea unui acord de colaborare tehnică cu țara dv. Sint convins că vizita președintelui Sukarno în R. P. Romîna va fi de un real folos pentru cauza păcii”.

PE SCURT PE SCURT PE SCURT

● De la 1 martie în Uniunea Sovietică se reduc prețurile de stat cu amănuntul la unele categorii de bunuri de larg consum.

Prețurile vor fi reduse în proporție de pînă la 30 la sută. De pe urma reducerii de prețuri populația Uniunii Sovietice va realiza un câștig anual de circa 2,5 miliarde de ruble.

● Continuîndu-și vizita în Republica Arabă Unită, tov. Gogu Rădulescu, ministrul Comerțului al R. P. Romîne, a vizitat Canalul de Suez și orașul Port Said după care s-a reîntors la Cairo. El a avut convorbiri cu Aziz Sidki, ministrul Industriei al R.A.U. și cu Mustafa Halil, ministrul Comunicațiilor al Regiunii Egiptene a R.A.U.

● La Academia de Științe din Pekin a avut loc semnarea planului de colaborare științifică pe anul 1960 între Academia Republicii Populare Romîne și Republicii Populare Chineze.

Noul plan prevede lărgirea colaborării științifice dintre cele două academii care vor face schimb de colaboratori științifici, schimb de publicații, documente, materiale documentare, studii asupra unor probleme de interes comun etc.

● După cum anunță agenția

China Nouă, Ciu En-lai, premierul Consiliului de Stat al R. P. Chineze, a adresat lui Jawaharlal Nehru, primul ministru al Indiei, o scrisoare în care acceptă invitația de a vizita India și de a duce tratative cu privire la rezolvarea pașnică a incidentelor de frontieră dintre cele două țări.

● La Leipzig s-a deschis tradiționalul Tîrg Internațional de primăvară. Anul acesta alături de state industriale dezvoltate ca Anglia, Franța, Belgia și altele, la Tîrg vor participa de asemenea și state care nu de mult au pășit pe calea dezvoltării independente ca India, Ghana, Maroc, Tunis. Printre participanții la Tîrg se numără și Argentina, Brazilia, Uruguay, R.A.U., Irak și alte.

● Agenția americană Associated Press, referindu-se la un comunicat al autorităților polițienești din Argentina, anunță că în urma demonstrațiilor antiamericane care s-au produs cu prilejul vizitei președintelui Eisenhower au fost arestate 50 de persoane

● Pe ecranele cinematografoarelor din capitala Uniunii Sovietice a început să rîdeze filmul „N. S. Hrușciiov în Indonezia”.

Criza de guvern din Italia

Luni după-amiază a început a doua fază a consultărilor președintelui Gronchi în vederea soluționării crizei de guvern din Italia. Grupurile parlamentare din cameră și senat ale Partidului guvernamental democrat-creștin au stabilit o listă de personalități pe care le propun președintelui pentru a desemna pe viitorul prim-ministru.

În plină criză de guvern s-a produs luni un fapt căruia la Roma i se acordă o semnificație deosebită. Este vorba de demisia lui Merzagora din funcția sa de președinte al senatului. Hotărîrea lui Merzagora este legată direct de declarația pe care a făcut-o săptămîna trecută imediat după ce primul ministru Segni a anunțat în senat hotărîrea guvernului de a demisiona. Cu acel prilej Merzagora a criticat vehement pe conducătorii Partidelor liberal și democrat creștin pentru faptul că au provocat criza de guvern și a de-

nunțat unele practici necinstite și vicii ale vieții politice italiene.

În întreaga Italie se intensifică acțiunea maselor populare, a forțelor democratice pentru o soluționare pozitivă, în conformitate cu interesele poporului italian, a actualei crize de guvern. În ultimele zile au avut loc mii de adunări, mitinguri, manifestații la care participanții au cerut formarea unui guvern democrat capabil să rezolve problemele fundamentale ale țării. Pe adresa președintelui Gronchi au sosit și soseser mii de telegrame din partea participanților la adunări și mitinguri în care se cere sefului statului să contribuie la rezolvarea democratică a crizei de guvern.

Secretariatul Confederației Generale a Muncii din Italia care numără în rîndurile sale peste 4 milioane de oameni ai muncii, a dat publicității o declarație în care cere „formarea unui guvern capabil să-și apere independența față de pretențiile marelui capital”.

Manifestări țărănești în Franța

La 28 februarie a avut loc la Montauban, capitala departamentului Tarn-et-Garonne, în sudul Franței, o manifestație la care au participat peste 10.000 de agricultori din întreg departamentul, reuniți în cadrul acțiunilor pentru apărarea intereselor micilor agricultori. Manifestanții, în frunte cu consilierii generali din diferite localități ale departamentului și cu deputații din partea acestui departament în Adunarea

Națională, au prezentat prefectului o moțiune prin care se cere convocarea neînfrizată a parlamentului spre a examina situația agriculturii franceze și revendicările micilor agricultori și păturilor mijlocii de la sate.

O manifestație similară la care au participat numeroși agricultori și viticultori din departamentul Pyrenees-Orientales a avut loc la Elne, unde a luat cuvîntul și deputatul comunist Waldeck-Rochet.

MĂRȚIȘOARE

DARURIL...

Cu soarele ce-apare printre nouri
Primim din plin lumină și căldură
— Cadourile așteptate de natură —
Vezi, primăvara-ncepe cu... cadouri.

Un dar, oricât ar fi de mic, ne place
Cînd în simbolul lui se împletește
Cu bucuria celui ce-l primește
Și bucuria celui care-l face.

Deci, potrivit cu vremurile noi,
Cadoul nostru trebuie să fie
Nu numai oferit cu bucurie,
Ci făurit cu ce-l mai bun în noi!

MIRCEA PAVELESCU

Elena Borza, Lucreția Păcurar și alte gospodine din comuna Stremț, regiunea Hunedoara, au lucrat voluntar, cu materialul lor, în cadrul cercului „Mîini îndemnatice”, costume naționale pentru echipa de dansuri a căminului cultural.

— Frumoase costume, se vede că-s cusute de... „mîini îndemnatice”!

(Desen de PALL)

Biblioteca Silvia Retezeanu din comuna Craicnici, raionul Baia de Aramă, împarte multe cărți pe la oameni pe acasă...

— Cine ți-a dat mărțișorul ăsta, bunicușo?
— Biblioteca, nepoate. E insigna de „Prieten al cărții”.

(Desen de PALL)

Tovarășul Cristache, președintele cooperativei, a venit azi mai de dimineață. Înainte de a-și aprinde obișnuita sa țigară „Mărășești”, i-am auzit vocea răgușită:

— Tovarăși...
S-a oprit, puțin încurcat, după care a rostit din nou:

— Măi, tovarășe Costică...
În biroul cu patru mese, patru scaune și patru salariați, eu sînt singurul bărbat. Prin urmare, mie mi-a vorbit tovarășul Cristache a doua oară. M-am întors spre el cu scaunul cu tot. Simțeam că e vorba de ceva foarte important.

— Bine, mă tovarășe, lucrezi toată ziua împreună cu trei fete frumoase, și trebuie să-mi dea mie în gînd că...

În locul ultimelor vorbe, tovarășul Cristache mi-a făcut cu ochiul, convins că-l înțeleg mai bine. Nu l-am înțeles de loc, ceea ce l-a pus în și mai mare încurcătură. Vedeam că, pe de o parte, arde să-mi spună ceva, pe de alta însă, nu se simțea în largul lui.

— Și, zi așa! Dacă nu eram eu, ne făceam de ris. Mă-nțelegeți, nu?

— Înțeleg...
De fapt, nu-nțeleg, dar mă

ținem că dacă arăți, se supără tovarășul Cristache.

— Așa că, să ne gîndim ce facem, concret, zice el.

— Să ne gîndim...
Nu știu dacă tovarășul Cristache puțea și se uita de coloro, fiindcă începuse să se gîndească, sau fiindcă era stinghe.

Ceva foarte important Schia

rit. În clipa aceea s-a auzit un camion oprind în fața cooperativei. O voce a strigat:

— Veniți și vă luați lăzile, fraților! Repede, că ne grăbim!

Tovarășul Cristache s-a înclinat de o idee:

— Tovarășă Lenuța, tovarășă Floarea, tovarășă Niculina... Fiți bune și dați dumneavoastră o mîină de ajutor la descărcat. Eu am ceva de discutat cu tovarășul Costică (adică cu mine!).

Cum au ieșit fetele, tovarășul Cristache s-a simțit ușurat:

— Nu-nțelegi, măi frate, că poimîine e 8 Martie? Trebuie să găsim ceva grozav... Sînt tovarășele noastre, care... vorba ceea! Și dumițale, să nu-ți treacă prin cap, cu trei femei la birou! Bravo!

Abia acum am priceput desigur ce e vorba. Dau să zic ceva, dar tovarășul Cristache, fericit că am rămas amîndoi, mă domîină:

— Să le facem o surpriză, care surpriză nici să n-o bănuiască ele!

— Dar...
— Ai dreptate, trebuie să ne gîndim și la cite-un dar. Știi, să nu ne facem de ris... Ei, ce-al de zis?

— Păi... eu zic că nu trebuie să ne facem de ris, vorba dumneavoastră, tocmai într-o zi ca asta. Mai ales că...

— Ce?...
— ...ne-am făcut acum!

În liniștea ce se așternuse, glasul Niculinei s-a auzit clar, de-afară, de lângă camion:

— Uuuff! Tare-s grele! Și oamenii ăia (adică noi), ce-or avea atît de discutat, fetelor, tocmai acum?

STELIAN FILIP

DE MĂRȚIȘOR

O zi prin țig ai tot umblat
Să-i iei mindruții-un mărțișor
Cum alte fete n-au în sat
Și n-au văzut în viața lor.

Un mic coșar să iei, ți-ar place.
Poartă noroc... Dar, vezi, norocul
Tu și-i că singură și-l face,
Că omul doar sfințește locul.

Într-o vitrină te-a vrăjit
O pasăre plutind, ca-n zbor;
Un dar la fel de potrivit:
Și ea-i... privighetoare--n cor.

Un stand de cărți în drum ți-apare
Alege una, Leana ta
Cea mai activă cititoare
O carte, zău, ar merita.

Gîndindu-te la toate-acuș,
O vezi zorind la ferma ei...
Din porțelan, un purceluș
Te și imbie să i-l iei.

Dar vezi deodată' o inimioară,
Avea parcă-o simți că bate,
Găsind în focul său de pară
Ceva din darurile-i toate:

Și gheru-i cald, și hărnicia,
Și mersul drept pe-a vremii cale,
Și bucuria, și mindria,
Și toate dorurile sale...

Un șnur unit c-o inimioară,
Un dar modest, de mărțișor,
Aduce-n prag de primăvară
Nestinsul dragostei fior.

PETRE POPA

Un articol pentru gazeta de perete

M-a chemat la el, Iordache, responsabilul gazetei de perete, și mi-a spus:

— Tovarășe Ibrim, la adunarea generală trecută, dumneata ai fost împotriva alegerii femeilor în muncile de răspundere în gospodăria noastră.

— Așa e.
— Ei, uite pentru că ne aflăm în preajma zilei de 8 Martie, ne-am gîndit să scriu un articol festiv despre femeile cu munci de răspundere din colecția noastră.

— Păi bine, măi tovarășe, ți bați joc de mine? Tocmai eu să scriu despre asta? Să le critic tocmai acum, de ziua lor?

— Nu e neapărat nevoie de un articol critic. Poate să fie și... autocritic.

— Eu propun ca articolul ăsta să-l scrie o femeie. Ele între ele se cunosc mai bine. Eu, dacă o să le critic, o să-și închipuie că am necaz pe ele, iar dacă o să le laud, o să-și închipuie că... Mai bine scrie-l dumneata, tovarășe Iordache. Dumneata și ceilalți ați susținut ca femeilor să li se încredințeze munci de răspundere. Eu dacă o să scriu articolul o să-l scriu în așa fel încît... O să dau și exemple concrete.

— Scrie-l!
Am plecat acasă, m-am așezat

la masă, și am luat tocul în mîină. Titlul articolului l-am gasit imediat: „Articol festiv cu date concrete. Pentru ce nu corespund femeile în muncile de răspundere”.

Mă gîndesc: încep cu Valeria care conduce crescătoria de păsări. Și scriu: „De cînd tovarășă Valeria răspunde de crescătoria, acolo e un adevărat vîlmășag. Din pricina ei, de la 1.000 de păsări, crescătoria numără în prezent 2.500 de păsări. Din cauza aceasta, păsările nu mai au loc în crescătoria veche, și stau atît de înghesuie, încît te cuprînde mila privind-le!” Stai frate! Ce critică mai e și asta? Cu asemenea critică fotografia Valeriei ajunge pe panoul de onoare!...

Cît despre mărirea spațiului crescătoriei, aoleu!... De chestiunea asta trebuia să mă ocup chiar eu!... Valeria a ridicat problema de neumărate ori... S-o lăsăm pe Valeria... S-o criticăm mai bine pe Aurica. Ea a condus brigada de cîmp. Mă gîndesc: și ce mă rog? A condus-o prost? N-a condus-o prost, dar un bărbat ar fi condus-o mai bine... Stai frate că iar o încurc. Păi, în întrecerea dintre brigada Auricăi și cea a lui Marin, prima a ieșit Aurica... Și-atunci cum o mai întorc? Am găsit!... Scriu că Marin s-a dovedit cavaler și-a lăsat-o pe ea

să câștige... Nici așa nu-i bine, fiindcă Marin făcuse contestație. Și cavaler cu contestație de felu-ăsta nu prea merge... În sfîrșit, am găsit!... Lenuța tractorista! În întrecerile dintre tractoriști, Lenuța a ieșit ultima. Am spus eu să nu i se dea ei tractorul pe mîină că nu-i treabă de femeie! Lenuța a ieșit ultimă și Dumitru a ieșit primul!... Mă nuntă! Și cine a ieșit al doilea?... Aoleu! Nu mai e minunat de loc! Al doilea a ieșit... Ioana!... Ce ghinion! În loc să iasă un „ai doilea” a ieșit „o a doua”... Vai de capul meu! Cum o să pomenesc eu despre povestea asta cu Lenuța?... Păi, eu a ieșit ultima fiindcă n-a avut piesele de schimb la vreme! Și cine trebuia să aibă grijă de aprovizionarea cu piese?... Eu! la uite dom'le, ce greutăți în muncă îmi face Lenuța asta!... Din pricina ei nu pot scrie articolul! Adică nu din pricina ei, din pricina mea!...

Pină la urmă, fiindcă titlul articolului mi-a plăcut grozav, a rămas același. Cînd l-am dus tovarășului Iordache, articolul arăta astfel:

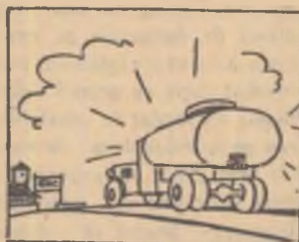
„Articol festiv cu date concrete. De ce nu corespund femeile în muncile de răspundere?” Iar textul era următorul: „Nu știu de ce nu corespund femeile în muncile de răspundere, dar pot să vă spun pentru ce corespund: tot cu date concrete: Valeria, Aurica și Ioana”.

I. AVIAN

MĂRȚIȘOARE ILUSTRATE

UNEI COLECTIVISTE HARNICE

UNEI MULGATOARE FRUNTAȘE

UNEI BIBLIOTECARE FRUNTAȘE

UNEI TALENTATE ARTISTE AMATOARE

UNEI INVĂȚATOARE